

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Ivstitia Et Ivre ceterisq[ue] Virtutibus Cardinalibus

Lessius, Leonardus

Antverpiæ, 1632

Dvb. 1. Quid sit acceptio personarum, & quale peccatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72459](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72459)

CAPVT TRIGESIMVM SECVNDVM.

De acceptione personarum.

Habet 4. Dubitationes.

D. Thomas q. 63.

DVBITATIO PRIMA.

Quid sit acceptio personarum, & quale peccatum.

Dico Primò, Acceptio personarum (Græcè αποπροσωπία, quod nomen non minùs rectè potuisset veri acceptionis vultus vel facies, ut passim ex Hebræo constat: פְּנֵי אִשָּׁה) generatim iuxta modum loquendi Scripturæ dicitur, quando in aliqua distributione non respicitur causa, sed persona; id est, aliqua personæ conditio nihil ad prædictam distributionem faciens, ob quam is, qui minùs dignus est, præfertur digniori: ut si quis Prælati beneficium, officia, vel ordines sacros, omittis dignioribus, conferat indignis, vel minùs dignis, quia amici, consanguinei, diuites. si Iudex sententiam ferat pro amico, non pro eo qui ius habet. Itaque duo propriè ad hoc vitium requiruntur. Primò, Ut bona, quæ distribuuntur, sint aliquo modo communia, saltem destinatione eius qui illa distribuit: ut si quis ludos institueret propositis præmijs, & ea distribuere postea non victoribus, sed amicis suis, diceretur acceptor personarum. Secundò, Ut in distribuendo spectetur aliqua conditio personæ, nihil ad distributionem faciens, ob quam indignior præfertur digniori. Hinc patet, apud Deum non esse acceptionem personarum, etsi dona sua neque omnibus, neque æqualiter inter homines distribuatur. Primò, Quia acceptio personarum locum non habet, dum quis bona sua propria, ad quæ illi, quibus fit distributio, nullum ius habent, distribuit. Secundò, Deus in hac distributione non præfert indignum digno, ob aliquam conditionem in homine existentem, quæ nihil ad distributionem faciat, etsi enim interdum minùs dignos maioribus auxilijs præueniat, id facit ob iustissimas causas, nempe ut ostendat se gratis dare, & nemini se esse debitorem horum donorum. Tertio, Quia omnibus auxilia prima salutis imperit prout fert conditio cuiusque, & quemque iuvat ad vltiora, saltem quatenus se ille per priora auxilia disponit & idoneum reddit. Hinc Actor. 10. cum Petrus cognouisset, Corneliam gentilem cum familia ad fidem Christi vocari, dixit: *In veritate comperi, quia non est personarum acceptor Deus; sed in omni gente qui timet eum & operatur iustitiam, acceptus est illi.* vbi insinuat, potuisse videri acceptionem personarum apud Deum, si solis Iudæis, non etiam Gentibus eum timentibus & iustitiam operantibus, fidem in Christum contulisset, cum enim Cornelius se per priora auxilia idoneum & dignum fecisset hoc dono, & Iudæi plerique essent indigni, debebat etiam ipsi conferri: alioquin visus fuisset Deus acceptor

personarum: nam visus fuisset Iudæos minùs dignos præferre Gentibus dignis, idcirco tantum quod Iudæi essent; & pluris valuisset apud Deum in dono fidei conferendo, esse Iudæum, quam Deum timere, & mandata eius obseruare, in Gentibus. hæc tamen acceptio personarum non fuisset contra iustitiam: quia Gentes ad Christi fidem ius non habebat, ut probat Apostolus ad Rom. 15. Simili modo Apostolus ad Rom. 2. dicit, *apud Deum non esse acceptionem personarum*, eò quod cuique, siue Iudæo siue Græco, reddet secundum opera sua. vnde insinuat, si Iudæis malè operantibus parceret, quia Iudæi; Gentibus autem malè operantibus non parceret; vel si Iudæos benè operantes remuneraret, Gentes non remuneraret, fore acceptionem personarum: etsi in parcendo his, non illis, non esset iniustitia.

Dico Secundò, Acceptio personarum ex genere suo est peccatum mortiferum, quia fit cum iniuria proximi: ratione tamen exiguitatis materiæ potest esse peccatum veniale: ut si in re parui momenti (v.g. in loco acumbendi ad mensam) præferatur minùs dignus digniori; vel si non sit magnum discrimen inter minùs dignum & digniorem.

4
Quale peccatum.

DVBITATIO II.

In quorum bonorum distributione potissimum locum habeat acceptio personarum.

Respondeo, Primò In distributione Iuris, quam facit Iudex, dum partibus Ius dicit; ut docet D. Thomas qu. 63. art. 4. etsi enim Ius dicere sit actus Iustitiæ commutatiuæ, quatenus ex officio est debitum; tamen quatenus fit inter duos, habet modum Iustitiæ distributiue. Ius enim suo modo est quoddam bonum commune distribuendum partibus. In huius igitur distributione, si Iudex aliquid respiciat præter causarum merita, committit hoc vitium acceptionis personarum: quod sæpè ei prohibetur in Scripturis; Leuit. 19. *Non consideres personam pauperis, nec honores vultuum potentis: iuste iudica proximo tuo.* Item Proverb. 18. *Accipere personam in iudicio non est bonum*, id est, nihil habet boni, valdè est malum.

Vbi Aduerte, non tantum esse vitium acceptionis personarum, quando Iudex in ferenda sententia considerat personam potius quam æquitatem causæ; sed etiam quando causas pauperum differt & extrahit, causas autem diuitum expedit. Similiter quando vni parti concedit longiorem termi-

5
In Iure dicundo.